

ροιμ. Ἡ βίκα πολλές φορές πάει 'ς τὴ βρύσι, ἔρχεται ἡ ὥρα ποῦ δὲ θὰ γυρίσῃ (ὁ ἐκτιθέμενος εἰς κινδύνους κάποτε ἐνδέχεται νὰ ἀπωλεσθῇ) Λακων. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 1, 9, 25 «Κῦρος γὰρ ἔπεμπε βίκους οἴνου ἡμιδεεῖς» καὶ Ἡσύχ. «βίκος στάμνος ὧτα ἔχων». Συνών. λαγύνα, στάμνα. 2) Ὑδροφόρον ξύλινον βυτίον Στερελλ. (Λεβάδ.) 3) Βικί 2, ὁ ἰδ., Θράκ. (Αἰν.)

βικάδικο τό, Πελοπν. (Λεβέτσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βικᾶς παρὰ τὸ θέμα τοῦ πληθ. βικᾶδες καὶ τῆς καταλ. -ικο.

Κατάστημα ὅπου κατασκευάζονται πῆλινα ὑδροφόρα ἀγγεῖα. Συνών. λαγυνάδικο, σταμνάδικο.

βικάκι τό, Πελοπν. (Λεβέτσ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βίκα διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὰ λάγυνος. Συνών. βικέλλι, βικούλλα, λαγυνάκι, σταμνάκι.

βικᾶς ὁ, Πελοπν. (Λεβέτσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίκα καὶ τῆς καταλ. -ᾶς.

Ὁ κατασκευάζων λαγύνους. Συνών. βικολόγος, λαγυνᾶς, σταμνᾶς.

βικάχερο τό, ἀμάρτ. βικάχιουρο Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βίκος καὶ ἄχερο.

Βίκος ἀνάμεικτος μὲ ἄχυρον.

βικέα ἡ, Πόντ. βικεὰ Τήν. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίκος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εᾶ.

Παρὰ Σομ. τύπ. βικία.

1) Ἡ ὁσμὴ τοῦ φυτοῦ βίκου Πόντ.: Βικέας μυρίζει.

2) Εἶδος παρασίτου τῆς κριθῆς Τήν. — Λεξ. Μπριγκ.

βικέλλι τό, ἀμάρτ. β'κέλλ' Λέσβ. (Μανταμάδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βίκος, δι' ὃ ἰδ. βίκα, διὰ τῆς καταλ. -έλλι.

Βικάκι, ὁ ἰδ.

βικί τό, Θράκ. Κύθηρ. Νίσυρ. Πελοπν. (Ἀνδροῦσ.) κ.ἄ. βιτοῖν Καππ. βεοῖ Καππ. (Σινασσ.) βίκι Πελοπν. (Σουδεν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βίκιον ἢ βικίον.

1) Πῆλινον ὑδροφόρον ἀγγεῖον μόνωτον ἢ δίωτον συνήθως μικρὸν Καππ. (Σινασσ.) Κύθηρ. Νίσυρ. Πελοπν. (Ἀνδροῦσ. Σουδεν.) κ.ἄ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Συνών. λαγύνι, σταμνί. 2) Εἶδος μικρᾶς πηλίνης χύτρας Καππ. (Σινασσ.) 2) Ὑάλινον, ἀλαβάστρινον ἢ ἀργυροῦν στενόλαιμον δοχεῖον εἰς τὸ ὅποιον τίθεται μύρον, ροδόσταγμα ἢ ἀνθόνερον Θράκ. (Αἰν.) κ.ἄ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Κωδιν. Πατρ. Κωνπόλ. 30, 11 «βίκιον μύρου». Συνών. βίκα 3.

βικιάζω ἀμάρτ. β'κιάζου Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίκος.

Πληροῦμαι ἀπὸ ζιζάνια βίκους, ἐπὶ σπαρμένου ἀγροῦ: Βίκισσι τοῦ χουράφ'.

βίκιν τό, Πόντ. βίκ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βίκιον = κύαμος.

Βίκος, ὁ ἰδ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βίκι τοπων. Χίος.

βικογιάτρως ὁ, Λεξ. Πρω. βικουγιάτρως Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. Βίκος καὶ τοῦ οὐσ. γιάτρος.

Ἐμπειρικὸς ἱατρὸς θεραπεύων διὰ βοτανῶν καὶ ἄλλων ἀπλουσιτέρων μέσων. Ἡ σημ. ἐκ τοῦ χωρίου Βίκος, ὁπόθεν οἱ τοιοῦτοι ἱατροὶ ὠρμῶντο. Συνών. κομπογιαννίτης.

βικολόγος ὁ, ἀμάρτ. βικολός Πελοπν. (Κορών.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίκα καὶ τῆς καταλ. -λόγος.

Βικᾶς, ὁ ἰδ.

βίκος ὁ, σύνηθ. βίκους βόρ. ιδιῶμ. βίκο Τσακων. βίκας Νίσυρ.

Τὸ ἀμάρτ. μεταγν. οὐσ. βίκος, τὸ ὅποιον πιστοποιεῖται ὑπὸ τοῦ ἐπίσης μεταγν. βίκιον ἢ βικίον.

Τὸ φυτὸν βίκιον (vicia sativa) καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγριοκουκκιά 1α, βίκιν. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. βοδὸς χρώματος ὑποκαστάνου Πελοπν. (Ἀρκαδ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βίκους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

βικούλλα ἡ, Πελοπν. (Ἀνδροῦσ. Λακων. Λεβέτσ. Τριφυλ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βίκα διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Βικάκι, ὁ ἰδ.

βικωνιά ἡ, ἀμάρτ. βικουνιά Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βίκος καὶ τῆς καταλ. -ωνιά.

1) Τὸ μετὰ τὸν θερισμὸν τοῦ βίκου ὑπολειπόμενον χορτόν ἐν τῷ ἀγρῷ χρησιμεῖον ὡς τροφὴ τῶν ζώων ἐνθ' ἄν.

2) Ἡ μετὰ τὴν συγκομιδὴν τοῦ βίκου νομὴ τοῦ ἀγροῦ Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

βιλαέτι τό, πολλαχ. βιλαέτ' πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ. βιλαέτι Ἡπ. (Δρόβιαν.) βιλαγέτ-τιν Λυκ. (Λιβύσσ.) βιλαγέτι Ἡπ. βιλαγέτ' Ἡπ. (Ἰωάνν.) βιλαέτι-τιν Κύπρ. φιλαέτι-τιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. vilâyet.

1) Διοικητικὴ περιοχὴ, νομὸς πολλαχ.: Ἀσμ.

Ἀκούσσι σεῖς περὶχουρα κι σεῖς βρε βιλαέτια Μακεδ.

Γιὰ ζοῦμι γὰ πιθαίνουμι γὰ 'ς ἄλλον τόπου πάμι

γὰ 'ς ἄλλα συνουρέματα γὰ 'ς ἄλλα βιλαέτια

αὐτόθ. 2) Πολιτεία (ὡς κέντρον διοικητικῆς περιφερείας) Κρήτ. 3) Πατρίς Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ.) 4) Μέρους, περιοχὴ Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐζύωσες πάλι 'ς τὰ βιλαέτια τοῦτα Ἀπύρανθ. 5) Κτηματικὴ περιοχὴ Σάμ. — ΚΜπαστ. Ἀλιευτ. 160: Πάμι κάτ' 'ς τὰ βιλαέτια μας Σάμ. Ἀγναντεῦν το πέλαγος σὰν νὰ 'τανε ὅλη τούτη ἡ γαλάζια ἀπεραντοσύνη δικό τους βιλαέτι ΚΜπαστ. ἐνθ' ἄν. 6) Συνοικία Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀσμ.

Καινούργι' ἀγάπην ἤκαμα 'ς τ' ἀπάνω βιλαέτι

κ' ἐκείνη ποῦ 'χα χαμηλὰ νὰ κάψ' ἀστροπελέκι.

7) Ποικιλία ἀμπέλου φερούσης μαύρας ὀψίμους σταφυλὰς Πελοπν. (Μάν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀνδρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

βιλβιδονέλλι τό, ἀμάρτ. βιλβιδουνέλλ' Θράκ. (Μάδυτ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βιλβιδόνι διὰ τῆς καταλ. -έλλι. Φλύαρος καὶ ταχυλάλος, ἐπὶ κορασίδος.

βιλβιδόνι τό, ἀμάρτ. βιλβιδόν' Θράκ. (Μάδυτ.) Ἰμβρ.

Λέξις πεποιημένη.

Ἀνθρωπος φλύαρος.

βίλες ἐπιφών. Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βίλης.

Λέγεται πρὸς τὸν ἀποτυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ του.

βίλης ἐπίθ. ἀμάρτ. βιλ-λης Σύμ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. γιλός = ἑτερόφθαλμος. Βλ. Ἡσύχ.

Παραβλώψ. Συνών. ἀλλήθωρος (Ι), γκαβός, πα-
ραμμάτης.

βιλλανιά ή, Θήρ.

Έκ του οὐς. βιλ-λάνος και της καταλ. -ιά.

Η συμπεριφορά του άγροίκου, οί άγροίκοι τρόποι.
Συνών. βιλ-λανοφέρσιμο, χωριατιά.

βιλλάνος ό, Θήρ. Κέρκ. Κρήτ. Νάξ. βιλ-λάνος Κύπρ.
βεφλάνο Καλαβρ. (Μπόβ.) βέλλανος Κρήτ. Πληθ. θηλ.
βιλλάνες Κρήτ. (Μονοφάτσ.)

Έκ του Ίταλ. *villano*.

Α) Οὐς. **1)** Άγρότης, γεωργός, χωρικός, Καλαβρ.
(Μπόβ.) Κέρκ. **2)** Θηλ. πληθ. βιλλάνες, είδος λευκών
μεγαλορρώγων σταφυλών αί όποίται παράγουν έκλεκτόν
οίνον Κρήτ. (Μονοφάτσ.)

Β) Έπιθετικ. **1)** Άγροίκος, άξεστος Θήρ. Κρήτ.
Κύπρ. Νάξ. **2)** Βλάχ, ήλίθιος Κύπρ.

βιλλανοφέρσιμο τό, Θήρ.

Έκ των οὐς. βιλ-λάνος και φέρσιμο.

Βιλλανιά, ό ίδ.

βιλλαράς ό, επίθ. Λυκ. (Λιβύσσ.) βιλ-λαράς Κύπρ.
Μεγίστ.

Έκ του οὐς. βιλ-λάρα, δι' ό ίδ. βίλλαρος, και της
καταλ. -ας.

Ο έχων μέγα γεννητικόν μόριον. Συνών. βιλ-λās,
πουτσαράς, ψωλαράς, ψωλās.

βιλ-λάρι τό, Ρόδ.

Έκ του οὐς. βίλλος (Ι) και της καταλ. -άρι.

Τό γεννητικόν μόριον ανθρώπου και ζώων.

βίλλαρος ό, Θράκ. (Σαρεκκλ.) βιλ-λαρος Ρόδ. Θηλ.
βιλλάρα Θράκ. (Σαρεκκλ.) βιλ-λάρα Ρόδ.

Μεγεθ. του οὐς. βιλ-λι ή βίλλος διά της καταλ. -αρος.

Μέγα πέος. Συνών. βίλλος (ΙΙ), ψωλάρα.

βιλ-λās επίθ. Μεγίστ.

Τό μεταγν. επίθ. βιλ-λās.

Βιλλαράς, ό ίδ.

βιλληθρος ό, Θράκ. (Σκοπ.)

Έκ του άμαρτ. οὐς. βιλ-λήθρα.

Είσοδος του γεννητικού μορίου των θηλέων ζώων.

βιλ-λι τό, βιλ-λιν Κύπρ. βιλ-λιν Πόντ. βιλ-λι Ήπ.
Θράκ. (Σαρεκκλ. Σηλυβρ. Σκοπ.) Καππ. (Άνακ. Άραβάν.
Σινασσ. Φάρασ. Φερτ.) Κίμωλ. Νάξ. Πόντ. (Νικόπ.) Σίκιν.
Σίφν. Χίος (Νένητ.) βιλ-λι Ρόδ. β'λ-λι Α.Ρουμελ. (Φι-
λιππούπ.) βιλβιλί Θήρ. βιλ-λιό Χίος (Βροντ.)

Έκ του μεταγν. οὐς. βιλ-λιν. Πβ. Ήρωδιαν. 1,158
(έκδ. Lentz) «βίλλος τό άνδρικόν αϊδοϊον τό κοινώς βιλ-
λιν».

1) Τό γεννητικόν μόριον του άνδρός Α.Ρουμελ. (Φιλιπ-
πούπ.) Ήπ. Θράκ. (Σαρεκκλ. Σκοπ.) Καππ. (Άνακ. Άρα-
βάν. Σινασσ. Φάρασ. Φερτ.) Κύπρ. Πόντ. (Νικόπ. κ.ά.) Ρόδ.
Χίος (Βροντ. Νένητ.) Συνών. βίλλος (Ι) 1. **2)** Τό
πληκτρον του κώδωνος Θήρ. Νάξ. Σίκιν. Συνών. γλωσ-
σίδι, λαλούδι, σεϊστρο. **3)** Μικρά όπή δοχείου έκ
της όποιās έκρέει τό έν αυτώ υγρόν (ή σημ. έκ του την
όπην φέροντος βιλ-λοειδούς ράμφους του δοχείου) Κίμωλ.
Σίφν. **4)** Τό γυναικείον αϊδοϊον Θράκ. (Σηλυβρ.)

βιλ-λίκα ή, Καππ. (Άραβάν.)

Υποκορ. του οὐς. βιλ-λι διά της καταλ. -ίκα.

Βιλ-λούδα, ό ίδ.

βιλ-λίκι τό, Μεγίστ.

Έκ του οὐς. βιλ-λι και της καταλ. -ίκι.

Η κατά τās παιδιάς επιβαλλομένη εις τόν ήττηθέντα
ποινή νά σηκώση εις την ράχιν του άλλον τινά.

βίλλος ό, (Ι) Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.)
— Λεξ. Δημητρ. βιλ-λος Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ. βιλ-λος
Κύπρ. βίλλα ή, Θράκ. (Άρκαδιούπ. Σαρεκκλ.) Κρήτ.
Λυκ. (Λιβύσσ.) βιλ-λα Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ. βιλ-λδα Ρόδ.
βιλ-λή Χίος βιλ-λή Χίος (Πυργ.)

Τό μεταγν. οὐς. βίλλος. Τό βιλ-λή κατά τό συνών.
ψωλή.

1) Βιλ-λι 1, ό ίδ., ένθ' άν. **β)** Υπό τόν τύπ. τ' Άράπ'
ή βιλ-λδα, φυτόν με στέλεχος παρδαλόν και μεγάλα φύλλα
έκφύον μαύρον καυλόν Ρόδ. **2)** Μικρόν άρσενικόν παι-
δίον Λεξ. Δημητρ. **3)** Έπιθετικ., άγροίκος, βάνανσος
Κρήτ.: Αυτό τό βίλλο βρήκε νά πάρη άντρα; Συνών. βιλ-
λουριέρης 1.

βίλλος ό, (ΙΙ) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ρόδ. — Λεξ. Δημητρ.

Μεγεθ. του οὐς. βιλ-λι διά της καταλ. -ος.

Βίλλαρος, ό ίδ.

βιλλούδα ή, άμαρτ. βιλ-λούα Κύπρ.

Υποκορ. του οὐς. βιλ-λι διά της καταλ. -ούδα.

Μικρόν πέος. Συνών. βιλ-λίκα, βιλ-λούδι.

βιλλούδι τό, άμαρτ. βιλ-λούιν Κύπρ.

Υποκορ. του οὐς. βιλ-λι διά της καταλ. -ούδι.

Βιλ-λούδα, ό ίδ.

βιλλουριά ή, άμαρτ. βιλλουρέ Δ.Κρήτ. (Ρέθυμν.)

Έκ του οὐς. βιλ-λι και της καταλ. -ουριά.

Βούνευρον.

βιλλουριέρης επίθ. Κρήτ.

Έκ του οὐς. βιλ-λουριά.

1) Βίλλος (Ι) 3, ό ίδ. **2)** Ο μη έντίμου χαρακτη-
ρος.

βιλ-λουρίζω Κύπρ. βιλ-λουρω Κύπρ. (Άμμόχ.)

Έκ του οὐς. βιλ-λούριν.

1) Έκχέω όλίγον υδωρ, επί άγγείου ή κρήνης Κύπρ.:
Τό κουζιν βιλ-λουρίζει. Η βρύσις όσον τθαί βιλ-λουρίζει. **2)**
Άμτβ. έκρέω μεθ' όρμης έκ στενής όπης ή σωλήνος, επί
υγρού Κύπρ. (Άμμόχ. κ.ά.): Έμψηξέν το τό μαδαίριν τθαί
τό γαϊμαν βιλ-λουρίζει.

βιλ-λούριν τό, Κύπρ.

Έκ του οὐς. βιλ-λι και της καταλ. -ούριν.

Ο λαιμός του άγγείου (ή σημασία έκ του όμοίου προς
άνδρικόν αϊδοϊον ράμφους του άγγείου). Η λ. και ως τοπων.

βιλλώνω Δ.Κρήτ.

Έκ του οὐς. βίλλος (Ι).

Καλύπτω με παννί ή δέρμα τό γεννητικόν μόριον του
κριοῦ διά νά μη δύναται νά όχεύη προώρως.

βιλλωτήρι τό, Δ.Κρήτ.

Έκ του ρ. βιλ-λώνω και της καταλ. -τήρι.

Τεμάχιον ύφάσματος ή δέρματος με τό όποϊον καλύ-
πτουν οί ποιμένες τό γεννητικόν μόριον του κριοῦ διά νά
μη δύναται νά όχεύη προώρως. Συνών. κολοπάννι,
προβζά.

βιντίαγμαν τό, Πόντ. βιντίαμαν Πόντ. (Κοτύωρ.)

βιντδαγμαν Πόντ. (Τραπ.) φιντίαγμαν Πόντ. (Χαλδ.)

Έκ του ρ. βιν-τῶ.

Τό οϊστρογλάτημα των ζώων.

